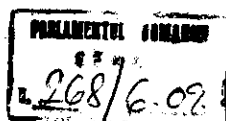

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

157
30022013

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru completarea Ordonanței de Guvern nr.2/12.07.2001, privind regimul juridic al contravențiilor cu modificările și completările ulterioare*, inițiată de domnii deputați Florin Gheorghe, Adrian Gurzău și George Ionescu din Grupul parlamentar al PD-L (Bp. 207/2013).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă vizează amendarea unor dispoziții ale *Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare*, propunând, între altele, următoarele:

- completarea art. 2 cu un nou alineat, alin. (3¹), cu următorul conținut:

„(3¹) *Consiliile locale vor stabili procedura de constatare a contravenției printr-un act prealabil (proces-verbal, notă de constatare, act de constatare) în cazul în care identificarea contravenientului nu se poate realiza la fața locului.*”;

- modificarea art. 3 alin. (2) în sensul introducerii cuvântului „toate” înaintea sintagmei „cazurile și condițiile”, textul reformulându-se astfel:

„(2) Persoana juridică răspunde contravențional în toate cazurile și condițiile prevăzute de actele normative prin care se stabilesc și se sancționează contravenții.”

- modificarea art. 5 alin. (7), în sensul exceptării contravențiilor continue de la regula potrivit căreia pentru una și aceeași contravenție se poate aplica numai o sancțiune contravențională principală. Ca urmare, textul alin. (7) se reformulează astfel:

„(7) Pentru una și aceeași contravenție se poate aplica numai o sancțiune contravențională principală, cu excepția contravențiilor continue, și una sau mai multe sancțiuni complementare.”

- modificarea art. 6 alin. (1), în sensul ca sancțiunea prestării unei activități în folosul comunității să se poată aplica și persoanei juridice;

- completarea art. 16 cu un nou alineat, alin. (8), prin care se propune ca procesul-verbal să poată fi încheiat și în format electronic, cu respectarea mențiunilor prevăzute la art. 16 alin. (1);

- abrogarea art. 19 alin. (3), potrivit căruia „(3) În lipsa unui martor agentul constatatator va preciza motivele care au condus la încheierea procesului-verbal în acest mod.”;

- completarea art. 21 cu două noi alineate, alin. (4) și alin. (5), care au următorul conținut:

„(4) Actul de constatare și înștiințare a limitelor amenzii se poate întocmi doar în cazul contravențiilor rutiere statice și este adus la cunoștința persoanei sancționate contravențional la momentul constatării, prin afișare pe autovehicul.

(5) În cazul în care persoana sancționată contravențional achită actul de constatare și înștiințare a limitelor amenzii și nu îl contestă, nu mai este necesară întocmirea procesului-verbal de constatare a contravenției.”

- completarea art. 28 cu un nou alineat, alin. (4), prin care se propune ca „Baza de date cu toate plățile efectuate la casieriile autorităților administrației publice locale, la agentul constatatator precum și cele efectuate prin ghișeul virtual vor fi procesate lunar într-o bază de date unică la nivel național la care vor avea acces organele constatatoare și cele de executare silită, începând cu intrarea în vigoare a acestei legi.”;

- completarea art. 33 cu două noi alineate, alin. (3) și alin. (4), cu următorul conținut:

„(3) Se citează în mod obligatoriu doar martorii care au cunoștință despre împrejurările concrete ale săvârșirii faptei, nu și martorii asistenți la încheierea procesului-verbal.

(4) Mijloacele foto sau video utilizate de către agenții constatatori cu ocazia constatării faptei constituie probe în proces.”

II. Observații și propuneri

1. Menționăm că nu suntem de acord cu propunerea de completare a **art. 2 cu alin. (3)¹**, deoarece textul este unul de detaliu care, din rațiuni de tehnică legislativă, nu ar trebui introdus într-un act normativ-cadru. Mai mult, chiar dacă contravențiile pot fi stabilite și la nivel local prin hotărâri ale administrației publice, procedura este aceeași pentru toate, și anume procedura generală contravențională prevăzută de Ordonanța Guvernului nr. 2/2001.

2. Considerăm că propunerea de modificare a **art. 3 alin. (2)** în sensul introducerii cuvântului „toate” înaintea sintagmei „cazurile și condițiile” este redundantă, deoarece din economia textului se deduce că este vorba de toate cazurile și condițiile prevăzute de actele normative în domeniu în ceea ce privește răspunderea persoanei juridice.

3. Considerăm că propunerea de modificare a **alin. (4) al art. 5** nu este necesară având în vedere că dispozițiile¹ art. 2 din Ordonanța Guvernului nr.2/2001 prevăd că prin hotărâri ale autorităților locale se pot stabili contravențiile și sancțiunile aplicabile acestora.

¹ ART. 2

(1) Prin legi, ordonanțe sau hotărâri ale Guvernului se pot stabili și sancționa contravenții în toate domeniile de activitate.

(2) Prin hotărâri ale autorităților administrației publice locale sau județene se stabilesc și se sancționează contravenții în toate domeniile de activitate pentru care acestora le sunt stabilite atribuții prin lege, în măsura în care în domeniile respective nu sunt stabilite contravenții prin legi, ordonanțe sau hotărâri ale Guvernului.

(3) Consiliile locale ale sectoarelor municipiului București pot stabili și sancționa contravenții în următoarele domenii: salubritate; activitatea din piețe, curățenia și igienizarea acestora; întreținerea parcurilor și spațiilor verzi, a spațiilor și locurilor de joacă pentru copii; amenajarea și curățenia spațiilor din jurul blocurilor de locuințe, precum și a terenurilor virane; întreținerea bazelor și obiectivelor sportive aflate în administrarea lor; întreținerea străzilor și trotuarelor, a școlilor și altor instituții de educație și cultura, întreținerea clădirilor, imprejmuirilor și a altor construcții; depozitarea și colectarea gunoaielor și a resturilor menajere.

(4) Consiliul General al Municipiului București poate stabili și alte domenii de activitate din competența consiliilor locale ale sectoarelor, în care acestea pot stabili și sancționa contravenții.

(5) Hotărârile consiliilor locale sau județene ori, după caz, ale sectoarelor municipiului București, prin care s-au stabilit contravenții cu nesocotirea principiilor prevăzute la alin. (2)-(4), sunt nule de drept. Nulitatea se constata de instanța de contencios administrativ competentă, la cererea oricărei persoane interesate.

4. Referitor la excepția instituită la **alin. (7) al art. 5**, învedereăm că nu se poate sancționa o contravenție continuă cu mai multe sancțiuni, deoarece aceasta se săvârșește în baza aceleiași hotărâri contravenționale a contravenientului, astfel încât, deși avem mai multe acțiuni contravenționale, există, de fapt, o singură contravenție prelungită în timp. Contravenției continue, fiind o singură contravenție, nu i se poate aplica decât o singură sancțiune. Aspectul continuu poate fi avut în vedere la stabilirea efectivă a cuantumului sancțiunii între limita minimă și cea maximă în raport cu împrejurările concrete de săvârșire a faptei.

5. Cu privire la modificarea propusă pentru **art. 6 alin. (1)**, apreciem că munca în folosul comunității nu se poate aplica persoanei juridice, având în vedere specificul acestei sancțiuni și prevederile art. 5 din *Ordonanța Guvernului nr. 55/2002 privind regimul juridic al sancțiunilor prestării unei activități în folosul comunității, cu modificările și completările ulterioare*, potrivit cărora „Sancțiunea prestării unei activități în folosul comunității se aplică numai contravenienților persoane fizice.” Mai mult, reglementarea propusă vine în contradicție și cu alin. (2) al aceluiași articol, potrivit căruia „(2) Prestarea unei activități în folosul comunității se poate aplica numai contravenienților persoane fizice.”

6. În ceea ce privește propunerea de modificare a **art. 9 alin. (1)**, precizăm faptul că, potrivit art. 1 din *Ordonanța Guvernului nr. 55/2002*, „(1) Sancțiunea prestării unei activități în folosul comunității poate fi prevăzută numai în legi sau în ordonanțe ale Guvernului, prin care se stabilesc și se sancționează anumite fapte ce constituie contravenții. (2) Sancțiunea contravențională prevăzută la alin. (1) se stabilește întotdeauna alternativ cu amenda și poate fi aplicată numai de instanța de judecată.”

7. Cu privire la modificarea propusă pentru **alin. (2) al art. 9**, învedereăm prevederile *Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 7/2010 privind examinarea recursului în interesul legii cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 9 alin. (3)-(5) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, raportate la dispozițiile art. 9 alin. (1) și (2) din același act normativ și la art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 55/2002 privind regimul juridic al sancțiunii prestării unei activități în folosul*

comunității, aprobată prin Legea nr. 641/2002, cu modificările și completările ulterioare, asupra posibilității de a se dispune înlocuirea sancțiunii amenzii contravenționale cu sancțiunea prestării unei activități în folosul comunității, atunci când această din urmă sancțiune nu este prevăzută, prin lege, alternativ cu amendă. Așadar, potrivit acestei decizii, dispozițiile art. 9 alin. (3)-(5) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, prin raportare la dispozițiile art. 9 alin. (1) și (2) din aceeași ordonanță și la dispozițiile art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 55/2002, se interpretează în sensul admisibilității cererilor de înlocuire a sancțiunii amenzii cu sancțiunea obligării contravenientului la prestarea unei activități în folosul comunității indiferent dacă contravențiile săvârșite sunt prevăzute și sancționate prin legi, ordonanțe ale Guvernului sau alte acte cu caracter normativ și chiar dacă actul care stabilește și sancționează contravențiile nu prevede, alternativ cu sancțiunea amenzii, sancțiunea prestării unei activități în folosul comunității.

8. Cu privire la propunerea de modificare a **art. 15 alin. (3)**, semnalăm faptul că nu a fost asigurată corelarea cu sistemul de drept contravențional, potrivit căruia competențele personalului Ministerului Afacerilor Interne de constatare a contravențiilor depășesc cu mult domeniile prezentate exemplificativ în cuprinsul alineatului.

De asemenea, precizăm că nu suntem de acord cu propunerea inițiatorilor și pentru faptul că administrația publică locală are angajații proprii ce pot fi agenți constatatari (inclusiv Poliția Locală).

Competențele personalului Ministerului Afacerilor Interne derivă din atribuțiile instituțiilor în cadrul cărora își desfășoară activitatea, aceștia fiind specializați în domeniile specifice autorităților centrale, limitativ enumerate de lege și de cele mai multe ori distincte de cele ale administrației publice locale. Aceste aspecte sunt avute în vedere cu ocazia stabilirii calității de agent constator pentru fiecare caz în parte, așa cum o cere chiar Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, neputând fi acceptată o competență generală.

9. În ceea ce privește propunerea de modificare a **art. 16 alin. (1)**, privind eliminarea din cuprinsul procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției a specificației referitoare la „*ocupația și locul de muncă ale contravenientului*”, menționăm că aceasta face parte din categoria informațiilor care pot contribui la individualizarea sancțiunii contravenționale ori la stabilirea cuantumului amenzii.

Referitor la propunerea de completare a art. 16 cu alineatul (8), semnalăm că textul nu este suficient de clar, putând da naștere unor interpretări diferite generatoare de abuzuri.

Totodată, apreciem că un astfel de sistem de colectare și prelucrare a datelor prin intermediul unor sisteme automatizate poate fi expus la o serie de riscuri cum ar fi pierderea, distrugerea, etc. , chiar accidentală.

Or, la alegerea modalităților de transmitere a datelor sau a documentelor ce conțin date cu caracter personal, trebuie să se aibă în vedere faptul că operatorii au obligația de a aplica măsuri tehnice și organizatorice adecvate pentru protejarea datelor cu caracter personal împotriva distrugerii accidentale sau ilegale, pierderii, modificării, dezvăluirii sau accesului neautorizat, în special, dacă prelucrarea respectivă comportă transmisii de date în cadrul unei rețele, precum și împotriva oricărei alte forme de prelucrare ilegală, având în vedere dispozițiile art. 17 alin. (1) din *Directiva 95/46/EC a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date* și prevederile² art. 20 din *Legea nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, cu modificările și completările ulterioare*.

În situația în care inițiatorii se referă la posibilitatea redactării în format electronic a procesului-verbal și, ulterior, a imprimării acestuia pe suport de hârtie în vederea comunicării, facem precizarea că o astfel de posibilitate practică a agenților constatatori există și în prezent, nemaifiind necesară completarea cadrului legal.

² ART. 20

(1) Operatorul este obligat să aplice măsurile tehnice și organizatorice adecvate pentru protejarea datelor cu caracter personal împotriva distrugerii accidentale sau ilegale, pierderii, modificării, dezvăluirii sau accesului neautorizat, în special dacă prelucrarea respectivă comportă transmisii de date în cadrul unei rețele, precum și împotriva oricărei alte forme de prelucrare ilegală.

(2) Aceste măsuri trebuie să asigure, potrivit stadiului tehnicii utilizate în procesul de prelucrare și de costuri, un nivel de securitate adecvat în ceea ce privește riscurile pe care le reprezintă prelucrarea, precum și în ceea ce privește natura datelor care trebuie protejate. Cerințele minime de securitate vor fi elaborate de autoritatea de supraveghere și vor fi actualizate periodic, corespunzător progresului tehnic și experienței acumulate.

(3) Operatorul, atunci când desemnează o persoană împuternicită, este obligat să aleagă o persoană care prezintă suficiente garanții în ceea ce privește măsurile de securitate tehnică și organizatorice cu privire la prelucrările ce vor fi efectuate, precum și să vegheze la respectarea acestor măsuri de către persoana desemnată.

(4) Autoritatea de supraveghere poate decide, în cazuri individuale, asupra obligării operatorului la adoptarea unor măsuri suplimentare de securitate, cu excepția celor care privesc garantarea securității serviciilor de telecomunicații.

(5) Efectuarea prelucrarilor prin persoane împuternicite trebuie să se desfășoare în baza unui contract încheiat în forma scrisă, care va cuprinde în mod obligatoriu:

a) obligația persoanei împuternicite de a acționa doar în baza instrucțiunilor primite de la operator;

b) faptul că îndeplinirea obligațiilor prevăzute la alin. (1) revine și persoanei împuternicite.

10. Nu suntem de acord cu propunerea de introducere la **art. 17** a codului numeric personal (CNP) printre datele ce trebuie înscrise pe procesul-verbal, întrucât nu toate persoanele au atribuite coduri numerice personale, cum este cazul străinilor. Scopul acestui articol este de a sancționa acele cazuri în care agentul constatator nu trece datele necesare contravenientului, or în lipsa CNP celelalte date sunt suficiente pentru a identifica persoana. Apreciem că sancțiunea nulității este prea gravă raportat la omisiune și consecințele acesteia.

11. Cu privire la modificarea **art. 18**, prin care se dorește introducerea Poliției Comunitare în categoria organelor la care poate apela agentul constatator în situația în care contravenientul refuză să prezinte actul de identitate, precizăm că, prin *Legea poliției locale nr. 155/2010, Legea nr. 371/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea Poliției Comunitare* a fost abrogată, prerogativele Poliției Comunitare fiind preluate de Poliția locală.

12. Nu suntem de acord cu eliminarea excepției reglementată în prezent de **alin. (3) al art. 19**, întrucât, în practică, sunt numeroase cazuri când, în raport cu circumstanțele concrete de săvârșire a acesteia (noaptea, locuri izolate) nu poate fi identificat un martor asistent. De asemenea, organul constatator se confruntă și cu refuzul unor persoane de a semna procesul-verbal în calitate de martor asistent, fără a avea și pârghiile necesare determinării acestora să se conformeze cererii sale.

13. Referitor la propunerea de modificare a **art. 20 alin. (1)**, considerăm că aceasta nu este necesară, deoarece din interpretarea modului de redactare a articolului în vigoare se deduce posibilitatea încheierii unui singur proces-verbal.

14. Cu privire la completarea **art. 21 cu alineatele (4) și (5)**, semnalăm că textul propus pentru acestea nu se integrează în sistemul de drept. Se utilizează concepte nereglementate de legislația contravențională (actul de constatare și înștiințare/contravenții rutiere statice). În plus, domeniul vizat nu are aplicabilitate generală ca să facă obiectul unei intervenții pe textul Ordonanței Guvernului nr. 2/2001. În situația în care inițiatorii apreciază că se impune clarificarea unor norme în domeniul circulației pe drumurile publice, soluția potrivită o constituie modificarea

Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

În plus, pentru a aplica sancțiunea se impune întocmirea procesului-verbal de constatare a contravenției în forma prevăzută de lege. Facem precizarea că plata amenzii (*de cele mai multe ori pentru beneficiul reducerii la jumătate*) nu echivalează cu o recunoaștere a faptei și cu o renunțare la dreptul de a mai contesta procesul-verbal.

Totodată, procedura propusă prin introducerea celor două alineate poate duce la încurajarea corupției prin caracterul permisiv al dispozițiilor sale, precum și prin eliminarea obligativității întocmirii procesului-verbal de constatare a contravenției.

15. Semnalăm că modificarea art. 27 în forma propusă de inițiatori vizează introducerea unor noi modalități de comunicare a procesului-verbal de contravenție și a înștiințării de plată, fără a specifica concret procedura aplicabilă.

Semnalăm, totodată, că nu este clară exprimarea din noul text al art.27, neînțelegându-se despre site-ul cărei instituții este vorba.

Cu privire la comunicarea proceselor-verbale de contravenție, utilizând metoda postării pe site-ul instituției, considerăm că la alegerea unei asemenea modalități de comunicare trebuie ținut cont de dispozițiile legale aplicabile în materie. În acest sens, arătăm că prevederile art. 26 din Constituție garantează respectarea dreptului fundamental la viața intimă, familială și privată, iar art. 8 din *Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale* consfințește respectarea dreptului la viață privată și de familie a oricărei persoane, drept confirmat și în *Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene*.

Considerentul (28) din *Directiva 95/46/EC* prevede că „*orice prelucrare de date cu caracter personal trebuie să fie legală și onestă față de persoanele vizate*”.

Art. 4 alin. (1) lit. a), d) și e) din *Legea nr. 677/2001*³ stabilește principiile care trebuie respectate la prelucrarea datelor cu caracter personal, potrivit cărora datele personale trebuie prelucrate cu bună-credință și în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare, să fie exacte și, dacă este cazul, actualizate și stocate într-o formă care să permită identificarea persoanelor vizate strict pe durata necesară atingerii scopurilor prelucrării.

³ pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date

Art. 5 alin. (3) din Legea nr. 677/2001 instituie obligația autorităților publice de a respecta și de a ocroti viața intimă, familială și privată, chiar și în situația exceptării de la regula obținerii consimțământului persoanelor vizate.

În privința datelor cu caracter personal prelucrate prin mijloace automate, principiile de bază pentru protecția datelor instituite prin *Convenția pentru protejarea persoanelor față de prelucrarea automatizată a datelor cu caracter personal* au fost implementate în România prin intermediul *Legii nr. 682/2001 privind ratificarea Convenției pentru protejarea persoanelor față de prelucrarea automatizată a datelor cu caracter personal, adoptată la Strasbourg la 28 ianuarie 1981*.

16. Considerăm că introducerea **alineatului (4) la art. 28**, care prevede crearea unei baze de date unice, la nivel național, care să conțină evidența plăților efectuate și, implicit, date personale ale persoanelor vizate, poate reprezenta o nouă situație de risc pentru protecția datelor cu caracter personal ale persoanelor fizice și, implicit, respectarea și garantarea drepturilor fundamentale ale acestora, în special cel la viața intimă, familială și privată.

Astfel, un asemenea sistem se bazează pe colectarea și prelucrarea unor categorii variate de date cu caracter personal, activitate ce va avea loc la nivel național, prin participarea mai multor actori. În acest sens, acordarea accesului la bazele de date mai multor autorități ridică problema extinderii scopului inițial al sistemului și poate avea un impact grav prin extinderea ulterioară a utilizării bazei la alte scopuri. În acest context, precizăm că potrivit considerentului (2) din *Directiva 95/46/EC*, „sistemele de prelucrare a datelor sunt în serviciul omului; (...) acestea trebuie, indiferent de (...) reședința persoanelor fizice, să le respecte drepturile și libertățile fundamentale, în special dreptul la viață privată (...)”.

Astfel, în concordanță cu jurisprudența CEDO rezultată din încălcarea art. 8 din *Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale*, protecția persoanelor vizate oferită de acest articol ar fi diminuată în mod inacceptabil dacă folosirea de tehnici științifice moderne ar fi permisă cu orice preț și fără realizarea unui echilibru între beneficiile folosirii extensive a acestor tehnici și interesele importante legate de viața privată, iar orice stat care pretinde să aibă un rol de pionier în dezvoltarea noilor tehnologii poartă responsabilitatea

obținerii unui echilibru corect în această problemă (Cauza S. și M. Marper contra Regatului Unit, 2008).

Prin urmare, atunci când se propun și se concep noi sisteme informatice la scară largă trebuie să se respecte principiul necesității, proporționalității, „*luării în considerare a vieții private începând din momentul conceperii*”, așa-numitul „*privacy by design*” și principiul limitării scopului.

17. Nu suntem de acord cu propunerea de modificare a **art. 31 alin.(1)**, deoarece agentul constator nu are competențe privind soluționarea plângerilor asupra întocmirii proceselor-verbale de constatare a contravenției, iar textul art. 32 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 stabilește clar modalitatea prin care se poate contesta procesul-verbal.

De asemenea, apreciem că plângerea împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției se poate face la judecătoria în raza teritorială unde s-a săvârșit contravenția sau la instituția din care face parte agentul constator, dar numai dacă se stabilește obligația pentru acesta ca într-un termen determinat să înainteze plângerea judecătoriei competente.

18. Cu privire la propunerea de completare a **art. 33**, subliniem faptul că procedura de citare a martorilor de către instanță este anterioară audierii lor, astfel că până la audierea lor instanța nu are de unde să cunoască faptul că „*martorii asistenți la încheierea procesului-verbal*” nu au cunoștință despre „*împrejurările concrete ale săvârșirii faptei*”.

De asemenea, menționăm că potrivit art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, „*Dispozițiile prezentei ordonanțe se completează cu dispozițiile Codului penal și ale Codului de procedură civilă, după caz.*” Astfel, în ceea ce privește propunerea ca mijloacele audio-video utilizate de agenții constatori să fie mijloace de probă în proces, considerăm că nu este necesară, aplicându-se, în acest sens, dispozițiile noului Cod de procedură civilă în materia mijloacelor de probă.

19. Menționăm că nu suntem de acord cu propunerea de modificare a **art. 37**, deoarece potrivit prevederilor art. 681 din *Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, obligația organelor de poliție, a jandarmeriei și a altor agenți ai forței publice este aceea de a acorda concursul doar în cazul

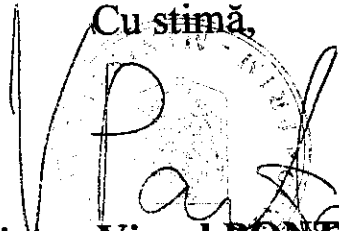
îndeplinirii efective a executării silite, la solicitarea executorilor judecătorești.

Astfel, textul propus se află în contradicție cu prevederile Legii nr.134/2010, precum și cu cele ale art. 1 din *Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, republicată, cu modificările și completările ulterioare*.

20. Considerăm că prin propunerea de abrogare a dispozițiilor⁴ art.39¹ s-ar crea un vid legislativ, aspect cu care nu suntem de acord.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei propuneri legislative în forma prezentată.**

Cu stimă,

Victor-Viorel PONTA

**DOMNULUI SENATOR GEORGE – CRIN LAURENȚIU
ANTONESCU
PREȘEDINTELE SENATULUI**

⁴ ART. 39¹

(1) În cazul în care contravenientul nu a achitat amenda în termen de 30 de zile de la rămânerea definitivă a sancțiunii și nu există posibilitatea executării silite, acesta va sesiza instanța în circumscripția căreia s-a săvârșit contravenția, în vederea înlocuirii amenzii cu sancțiunea prestării unei activități în folosul comunității, ținându-se seama, după caz, și de partea din amendă care a fost achitată.

(2) În cazul în care contravenientul, citat de instanță, nu a achitat amenda în termenul prevăzut la alin. (1), instanța procedează la înlocuirea amenzii cu sancțiunea prestării unei activități în folosul comunității pe o durată maximă de 50 de ore, iar pentru minori începând cu vârsta de 16 ani, de 25 de ore.

(3) Hotărârea prin care s-a aplicat sancțiunea prestării unei activități în folosul comunității este supusă recursului.

(4) Urmărirea punerii în executare a sentințelor se realizează de către serviciul de executări civile de pe lângă judecătoria în a cărei rază s-a săvârșit contravenția, în colaborare cu serviciile specializate din primării.